

РЕШЕНИЕ

№ 238

гр. Перник, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ивайло Юл. Колев

при участието на секретаря Лили В. Асенова Добрева
като разгледа докладваното от Ивайло Юл. Колев Гражданско дело №
20231720100235 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба М. Н. С. с ЕГН: ***** и адрес: ***** срещу Е. К. И., ЕГН: ***** и адрес: ***** за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сума в размер на – 25000,00 лева - представляващи главница по договор за заем с нотариална заверка на подписите от **** г. (Договора) ведно със законна лихва за забава върху от датата на входиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение (*****) до окончателното изплащане на задължението, за която сума била издадена заповед за изпълнение в рамките на ч.гр.д. № 5176/2022 г. по описа Районен съд Перник.

Разяснява, че ответницата е сестра на съпруга □, като първоначално □ предоставила заем в размер на 20000,00 лева (2020 г.), които след четири дни били възстановени съгласно уговорката.

През м. ***** г. ответницата отново се обърнала към ищцата с молба за заем, като посочила, че □ е нужна сума около 25000,00 лева, с които ще покрива свои задължения към дружества за бързи кредити, лихвари и други нейни близки и познати. Задълженията били натрупани в резултат на хазартни залагания (по данни от ответницата) и за да получи сумата страните постигнали съгласие взаимоотношенията между тях да се уредят с Договора, в който било уговорено сумата да се върне в срок от една година.

След подписване на Договора постигнали съгласие сумата да не се превежда по банкова сметка на ответницата, тъй като можело да □ бъде запорирана, поради което сумата по Договора била заплащана от ищцата на посочени от ответницата кредитори.

Твърди, че за погасяване задълженията на ответницата и въз основа на Договора на ***** г. превела от собствената си банкова сметка сумите от:

2053.00 лева по сметката на Интернешънъл саламанка капитал ООД;
606.00 лева по сметката на Нит Кредит;

1164.00 лева по сметката на Сити кеш /Кредирект/;
1631.00 лева по сметката на Ай Ти ЕФ Груп АД;
562.00 лева по сметката на Кинти
1569.00 лева по сметката на „4Финанс ЕООД;
976.00 лева по сметката на Сити - Кредит АД;
623.00 лева по сметката на Аксес файнанс ООД;
6601.00 лева по сметката на Farratum;
4500.00 лева по сметката на Credissimo.

Твърди, че за погасяване задълженията на ответницата и въз основа на Договора на **** г. е предала пред свидетел на ответницата сумата от:

2790.00 лева, след което тя ги приела и внесла в офиса на ВИВА Кредит, като предала на ищцата документ - удостоверение в оригинал ПКО № **/***** г. за заплатена сумата от 2789.59 лева с вносител ответницата;

3109.00 лева, след което тя ги приела и внесла в офиса на Изи Асет Мениджмънт АД, като предала на ищцата документ - удостоверение в оригинал Писмо в 3 страници, че е погасено предсрочно задължението изцяло и в размер на 3109.32 лева на **** г.

Пояснява, че всички суми са превеждани, респективно предавани лично по изрични указания на ответницата. Това свое договорно задължение изпълнила, тъй като не се е съмнявала, че заемът ще бъде върнат предвид роднинската им връзка.

Ответницата изпаднала в забава, като постоянно намирала оправдание да отложи връщането на заетата сума, като в края на м. **** г. ☐ заявила, че няма да ☐ възстанови сумата. Изпратена била и нотариална покана, но плащане не е извършвано.

С оглед моли съда да уважи предявения иск.

Претендира разноски.

Ответникът е депозирал отговор в срок. Оспорва предявените искове по основание и размер. Твърди, че Договорът не е сключван и не е получавана сума по него – задължителен елемент за наличието на реален договор, какъвто се твърди, че е налице.

Намират, че Договорът е нищожен поради противоречие със закона – Закона за ограничаване плащанията в брой (чл. 3), който предвижда, че сума равна на и над 10000,00 лева следва да се превежда единствено по банков път.

Изменя тезата си, че сума не е получавана, като на следващо място твърди, че задължението е погасено от нейния брат, който живеел с ищцата на семейни начала, който бил закупил със собствени средства два автомобила – Ауди **** г. и Фолксваген **** г. на името на ищцата, които тя продала и получила сума, надвишаваща задължението по Договора.

С оглед на изложеното молят съда да отхвърли предявените искове.

Претендира разноски.

В съдебно заседание страните се представлява като поддържат изложените тези.

Съдът, след като прецени събраните по делото релевантни за спора доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с установителен иск, разглеждан по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД. В тежест на ищеца е при условията пълно и главно доказване да установи: 1) валидно облигационно

правоотношение по договор за заем с ответника, предаването на заемната сума, уговорения падеж, размера на вземанията, че е изпълнил задълженията си по договора.

В тежест на ответната страна е да установи погасяване на вземанията и правоизключващите си възражения, в случай, че ищецът установи разпределената му доказателствена тежест.

Исковото производство се развива, след като за процесните суми е било образувано заповедно производство и срещу издадената заповед за изпълнение е депозирано възражение по чл. 414 ГПК, поради което за ищеца е налице правен интерес от търсената съдебна защита.

Настоящото производство е предназначено да стабилизира ефекта на издадената заповед за изпълнение. Съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК искът се смята предявен от датата, на която е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Ето защо, предмет на това исково производство може да бъде само вземането, предявено със заявление в заповедното производство. Процесното вземане следва да съвпада с вземането в заповедното производство по юридически факт, от който е възникнало, по страни, вид, падеж и размер. В противен случай искът ще бъде недопустим. В настоящия случай се установи, че вземанията, предмет на иска и вземането, за което е издадена заповед за изпълнение в рамките на заповедното производство съвпадат, поради което предявените искове са процесуално допустими.

По делото е представен договор за заем с нотариална заверка на подписите от **** г. (Договора), в който се посочва, че ищецът е предоставил в собственост на ответника сумата в размер на 25000,00 лева, която е следвало да бъде върната до ***** г. Ответникът е декларирал, че е получил сумата по банков път. Договорът е подписан от страните, като съответният нотариус е удостоверил самоличността на им, в която част Договора е официален документ (арг. чл. 569, т. 1 – 8 ГПК). При тези обективни данни съдът прима, че между страните е подписан (постигнато е съгласие за сключването) договор за заем, съдържащ всички задължителни реквизити – страни, предмет, обещание за връщане, както и несъществените такива – срок за издължаване. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за нищожност на Договора, поради противоречие с чл. 3 от Закона за ограничаване плащанията в брой. Неизпълнението на тази разпоредба не рефлектира върху действителността на Договора, а единствено е основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност по реда на чл. 5 от същия закон /Определение № 731 от 5.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1657/2019 г., III г. о., ГК на ВКС, с което е споделена практиката, изложена в определение № 120 от 6.03.2017 г. на ВКС по ч. т. д. № 1709/2016 г. на II ТО и определение № 1193 от 11.12.2015 г. на ВКС по гр. д. № 4396/2015 г., III ГО/.

С допълнителна молба е направил и възражение, за нищожност на Договора поради липса на съгласие. Това възражение първо е преклудирано, а и доколкото волята на страните е официално удостоверена, то съдът намира и това възражение за неоснователно.

Ответникът е оспорил получаването на сумата. В договора се съдържа извънсъдебно признание на неизгоден за страната факт – че сумата е получена. Същевременно обаче с отговора това е оспорено, което възражение подлежи на изследване и предвид обстоятелството, че самият ищец поддържа, че плащането е осъществено по начин, различен от първоначално уговорения.

Договорът за заем по дефиниция е двустранен, неформален (до 5000 лева по арг. от чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК), реален - т. е. предаването на сумата не е изпълнение на задължение по договора, а е действие по сключване на самия договор. Представения Договор, в частта му съдържаща изявлението на страните, че заемателят е получил заем от заемотателя в размер на 25000,00 съставлява частен свидетелстващ документ,

материализиращ удостоверителното изявление на страните за даден факт. Частният свидетелстващ документ няма обвързваща съда материална доказателствена сила, поради което при оспорване на отразеното, в тежест на страната, която го е представила е да установи удостовереното, а извънсъдебното признание на неизгодни факти да се цени наред с другите доказателства по делото.

Относно предаването на сумата ищецът е представил като писмени доказателства извлечение от банковата си сметка, както и погасителни планове, в които е отбелязано, че ответникът е кредитополучател по конкретни договори за кредит, но същите не са подписани от него.

Относно начинът на предаване на сумата от ищеца на ответника по делото са събрани доказателства чрез разпит на свидетеля С. М., които не са в разрез със забраната по чл. 164, ал. 1, т. 4 ГПК, тъй като тя касае единствено **погасяване** на установени с писмен акт парични задължения, но не и **промяна в начина на предаване**, първоначално уговорен с Договора. Съдът кредитира тези показания в относително извършване на банковите преводи от ищеца за погасяване на задълженията на ответницата към кредитори, тъй като са логични, правдиви и се подкрепят от другите доказателства по делото (така и св. Д. С., разпитан по делото свидетел, брат на ответницата, също е заявил, че сестра му е била „*****“). От показанията на този свидетел се установи, че ответникът е имал множество задължения към дружества за бързо кредитиране, голяма част от които просрочени, поради което заемната сума по Договора е превеждана на части към всеки отделен кредитор на ответника, на които действия свидетелят е присъствал лично.

В тази връзка по делото е допусната и приета, неоспорена от страните ССЕ, която съдът кредитира изцяло като обективно изготвена от лице, притежаващо съответните специални знания. Вещото лице е установило, че на ***** г. (денят след сключване на Договора) за погасяване на задълженията на ответника към кредитори са постъпили плащания с наредител ищеца към следните дружества:

„Интернешънъл саламанка капитал“ ООД в общ размер на 2053.00 лева с основание за плащане ЕГН на ответника,

„Неткредит“ - в размер на 606.00 лева с основание за плащане ЕГН на ответника,

„Сити кеш /Кредирект/ в общ размер на 1164.00 лева с основание за плащане ЕГН на ответника,

„АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД в размер на 1 631,00 лева с основание за плащане ЕГН на ответника,

„Кинти“ в общ размер на 562.00 лева с основание за плащане ЕГН на ответника,

„4Финанс ЕООД в общ размер на 1569.00 лева с основание за плащане ЕГН на ответника,

„Стик – Кредит“ АД в общ размер на 976.00 лева с основание за плащане ЕГН на ответника,

„Аксес файнанс“ ООД в общ размер на 623.00 лева с основание за плащане ЕГН на ответника,

„ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ в общ размер на 6601.00 лева с основание за плащане ЕГН на ответника,

Вещото лице е изчислило, че общо заплатената от ищеца сума по банков път към трети лица, кредитори на ответника е в размер на 15785,00 лева като съдът приема, че тази сума е предадена на ответницата във връзка с Договора.

Към „Кредисимо“ не са отчитани плащания, а тези към „Вива Кредит“ ООД от

***** г. в размер на 2789.59 лева и "Изи Асет Мениджмънт" АД от същата дата в размер на 3109,32 лева са извършени от ответника в брой.

Вещото лице е установило също, че на ***** г. в диапазона между ***** и *** часа от банковата сметка на ищеца от банкомат на ***** е изтеглена сума в размер на 6000,00 лева (3x2000,00 лева), без данни за лицето осъществило транзакцията.

В показанията си С. М. посочва, че е присъствал и на тези транзакции (***** г.) като сумите са изтеглени от централни клон на „Банка ДСК“, преброени са от него и са предадени на ответницата – 3100,00 лева за погасяване на задължение към „Изи кредит“ и 2800,00 лева – към „Вива кредит“. Съдът приема, че и тези суми са предадени на ответницата от ищеца във връзка с Договора. Това е така, защото доказването на релевантните факти се постига при пълно и главно доказване или чрез верига от косвени доказателства, които преценени поотделно и в тяхната взаимовръзка да водят до извод за осъществяване на главния факт, предмет на доказване. В случая е налице именно такава логически свързана система от доказателствени факти, която да създаде необходимата сигурност, че фактът, индициран чрез съвкупността на установените доказателствени факти, наистина се е осъществил.

Отново следва да се посочи, че данните изнесени от свидетеля не са недопустими. В Решение № 524/28.12.2011 г., постановено по гр.д. № 167 по описа на IV ГО ВКС, позовавайки се на Решение № 546 по гр.д. № 856 за 2009 г. на IV ГО се приема, че ограничението по чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК, **изключващо свидетелски показания** за установяване на договори на стойност по-голяма от 5000 лева, **не е приложимо** когато спорът не е за наличието на съществуващо договорно отношение, а **за смисъла на постигнатите договорености**; ако страните спорят за значението на отделни уговорки или когато договорът не съдържа всички уговорки, свидетелски показания са допустими за установяване на обстоятелствата, при които е сключен, както и **каква е била действителната обща воля на страните**, при изясняване на действителната обща воля на страните **съдът може да изследва обстоятелствата**, при които е сключен договорът, характерът на преговорите, разменената кореспонденция и как са изпълнявани задълженията по него след сключването му.

При тези обективни данни и правни изводи – валидно възникнало между страните правоотношение по договор за заем, декларация от ответника в Договора, че сумата е получена (извънсъдебно признание на неизгоден факт), множество плащания за погасяване на задълженията на ответника към трети лица по банков път в деня след подписване на Договора, предаване на суми на ***** г., като същия ден са погасени други две задължения на ответницата с почти идентичен на предадената сума размер, недвусмислено сочат че действителната воля на страните е била именно със сумата по Договора да бъдат погасени задължения на ответника към други кредитори (в тази връзка показанията на св. М. и ССЕ), а с оглед вероятността банковата сметка на ответника да е вече запорирана, предаването на сумата по Договора не е извършено по първоначално уговорения начин, а са правени отделни преводи и плащания. Съдът отчита и близката връзка между страните към датата на сключване на Договора и предаване на сумите – ищцата живее на съпругески начала с брата на ответницата (така показанията на Д. С., разпитан по делото свидетел, брат на ответницата), поради което може да се заключи за съществувало между тях доверие.

Ето защо съдът приема за доказано по делото, че ищецът е предал на ответника 21685,00 лева (15785,00 + 2800,00 + 3100,00) по Договора до който размер предявеният иск е основателен и следва да се уважи. Не се установи плащане в размер на 4500,00 лева към „Кредисимо“ ЕАД.

Наред с възраженията, че договор между страните не е сключван, че същият е недействителен, че сумата не е предадена, ответникът е направил и възражение, че

„неполучената“ сума е погасена от трето лице – брат □, който е разпитан по делото като свидетел. Съдът намира показанията и на този свидетел за неотнормими към твърдените факти, а също така отчита и неговата заинтересованост – брат на ответницата и вече в обтегнати отношения с ищцата по повод раздялата и делото за родителски права относно детето им.

В отговора е твърдяно, че свидетелят е закупил със собствени средства на името на ищцата два автомобила. С молбата от **** г. е твърдяно даване вместо изпълнение (което изключва погасяване на задължението с конкретно дължимото а предполага предоставяне на заместващо благо) двата автомобила, от която стойност да се удовлетвори вземането □ по Договора. Същевременно свидетелят е заявил, че след поредица от сделки с фиктивно уговорена по – ниска цена, **е предал на ищцата сума, с която финансира половината от стойността за закупуване на един „общ“ автомобил**, но като купувач фигурира единствено тя, след което го и обслужил. След това тя се разпоредила с автомобила на стойност, която се опровергава от доказателствата по делото, като била налице неформална уговорка с разликата да се погаси задължението на сестра му. Тези данни остават изолирани от доказателствата по делото и стоят извън неговия предмет – конкретното възражение. Те разкриват единствено евентуално съществуващи, неуредени облигационни взаимоотношения между свидетеля и ищцата, но не и погасяване на вземането по Договора, в която насока свидетелски показания са недопустими, поради което това възражение на ответника е неоснователно.

Такова е и следващо – че в рамките на изпълнителното дело, образувано въз основа на изпълнителния лист и заповед за незабавно изпълнение, по ч.гр.д. № 5176/2022 г. по описа Районен съд Перник, били събрани суми, за които искът следва да се отхвърли, като погасен чрез плащане. На този въпрос е даден отговор в задължителното за съдилищата на основание чл. 130, ал. 2 ЗСВ - Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК. В т. 9 и т. 11в от него се приема, че по общото правило на чл. 235, ал. 3 ГПК съдът взема предвид всички факти, които са от значение за спорното право, и това са фактите, настъпили след предявяване на иска, респективно от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до приключване на съдебното дирене в производството по иска, предявен по реда на чл. 422 ГПК, респ. 415, ал. 1 ГПК, но **съдът не следва да съобразява факта на удовлетворяване на вземането чрез осъществено принудително събиране** на сумите по издадения изпълнителен лист въз основа на разпореждането за незабавно изпълнение в образувания изпълнителен процес.

По разноските:

Ищецът е претендирал разноски и при този изход от спора по правилото на чл. 78, ал. 1 такива следва да му бъдат присъдени съобразно изхода от спора. Ищецът е доказал разноски в размер на 500,00 лева за ДТ и 350,00 лева депозит вещо лице претендирано е възнаграждение за процесуално представителство в размер на 1300,00 лева, както и суми за съдебни удостоверения. При този изход по спора в полза на ищеца следва да се присъди сума в размер на 1869,25 лева.

Възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК е неоснователно, тъй като уговорения, заплатен и претендиран размер на адвокатско възнаграждение е под минимума.

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе и за дължимостта на разноските в заповедното производство с осъдителен диспозитив. Предвид изхода от спора и доказаните в заповедното производство разноски (1180,00),

на ищеца се дължат разноси в общ размер на 1023,53 лева, които също следва да му бъдат присъдени.

Ответникът също е претендирал разноси. По правилото на чл. 38 ЗА в полза на адв. О. дължимото се възнаграждение е в размер на 2650,00 лева с оглед материалния интерес, от което следва да се присъдят 351,39 лева с оглед изхода по делото.

В светлината на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД, че в полза на **М. Н. С.** с ЕГН: ***** и адрес: ***** **съществува изискуемо вземане срещу Е. К. И.**, ЕГН: ***** и адрес: ***** в размер на **21685,00 лева** - главница по договор за заем с нотариална заверка на подписите от **** г. (Договора) **ведно** със законна лихва за забава върху от датата на входиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение (*****) до окончателното изплащане на задължението, за която сума била издадена заповед за изпълнение в рамките на ч.гр.д. № 5176/2022 г. по описа Районен съд Перник, **като ОТХВЪРЛЯ** този иск за разликата над 21685,0 лева до пълния предявен размер от 25000,00 лева,

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **Е. К. И.** да заплати в полза **М. Н. С.** сума в размер на **1869,25 лева** – разноси в исковото и **1023,53 лева** разноси в заповедното производство, съразмерно на уважената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК **М. Н. С.** да заплати в полза на **Е. К. И.** сума в размер на **351,39 лева** – разноси, съразмерно на уважената част от исковата претенция.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд Перник.

Препис от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____